

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. Варна, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Х.а
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20213110108933 по описа за 2021 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Ищцовото дружество „М.“ ЕООД, с ЕИК: *, със седалище и адрес на управление: *** представлявано от управителя М. Р. М., чрез процесуален представител - адвокат С. С. А., съдружник в ***, със съдебен адрес ***; тел. ***; ***, e-mail: *** е сезирало РС Варна с искова молба, депозирана в съда на дата 18.06.2021 година.**

Исковата молба е предявена против **ответника Д. А. Ч. (***)**, поданик на ***, роден на ***** г., с паспорт № 546727042, издаден във ***, с постоянен адрес: ***.

Предявените искове са с правна квалификация чл. 233, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД, чл. 92 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД и цена на иска: 6 352,13 лв.

Исковата си молба ищецът „М.“ ЕООД, представлявано от адв.А. е основал на следните фактически твърдения :

„М.“ ЕООД, с ЕИК: ***, представлявано от управителя М. Р. М., било дружество с основен предмет на дейност отдаване на автомобили под наем, опериращо с автопарк от приблизително 1800 леки и лекотоварни автомобили. Във връзка с упражняването на своето търговско занятие, на 03.09.2018 г. в град Варна между „М.“ ЕООД, представлявано за случая от С. В., и ответника по иска Д. А. Ч. (***) , поданик на ***, бил сключен Договор за отдаване под наем на автомобил, собственост на горепосоченото дружество, с марка „****“, модел „****“ и рег. № *** (наричан за краткост автомобиля) за период от четиринадесет дни - от 03.09.2018 г. до 18.09.2018 г. срещу общата сума от 434,76 евро (четиристотин тридесет и четири евро и седемдесет и шест цента), равняваща се на 850,32 лв. (осемстотин и петдесет лева и тридесет и две стотинки), представляваща сбора от наемната цена за всеки един ден

на посочения период, за който вещта била предоставена за временно ползване - по 25,34 евро (двадесет и пет евро и тридесет и четири цента) на ден, равняващи се на 49,56 лв. (четиридесет и девет лева и петдесет и шест стотинки) и допълнителна такса в размер на 80,00 евро (осемдесет евро), равняваща се на 156,46 лв. (сто петдесет и шест лева и четиридесет и шест стотинки), за използване на услугата „излизане в чужбина“, в случая отнасяща се единствено за територията на Република Румъния, което било видно от съставено Пълномощно със срок на валидност от 03.09.2018 г. до 18.09.2018 г. - срокът на сключения между страните договор за наем на автомобил.

За използването на автомобила за посочения по-горе период, ответникът направил резервация чрез интернет страницата ***, стопанисвана от ищеца и чрез която последният промотирал отдаваните под наем автомобили като в потвърждение на заявката си същият извършил частично предплащане на наемната цена в размер на 65,22 евро (шестдесет и пет евро и двадесет и два цента), съгласно Резервационен ваучер № 09081821, равняваща се на 127,56 лв. (сто двадесет и седем лева и петдесет и шест стотинки), чрез виртуална система за разплащане Wirecard, а остатъкът в размер на 369,54 евро (триста шестдесет и девет евро и петдесет и четири цента), равняващ се на 722,76 лв. (седемстотин двадесет и два лева и седемдесет и шест стотинки), бил длъжен да доплати на място, в офис на дружеството, в деня на сключване на договора за наем. На 03.09.2018 г. в 12:45 часа в офис на ищцовото дружество в град Варна, намиращ се на Летище Варна, бил сключен на договорът за наем, към който били подготвени и приложени и останалите документи, необходими при използване за заявената услуга „излизане в чужбина“ на автомобила изключително и само на територията на Република Румъния, след което веднага още същия ден на ответника Д. А. Ч. (***) бил предоставен посоченият по-горе автомобил в пълна изправност, годен за използването му сред неговото обикновено предназначение, с цялото необходимо оборудване и заедно с пълния комплект документи за негово ползване, включително и екземпляр на сключения договор за наем и Общите условия към него. Така предадената вещ била в отлично техническо състояние. Същата била с извършен задължителен годишен технически преглед на 09.08.2018 г. , както и със сменени масло и филтри на 01.09.2018 г. съобразно и общите условия на сключения договор, където изрично било посочено, че Автомобилът се предава на НАЕМАТЕЛЯ в изправно техническо състояние с оборудване, отразено в приемо-предавателния протокол, неразделна част от договора: „При сключване на договора, в приемо-предавателния протокол се отбелязват забележки /ако има такива/ по външния вид или интериора на автомобила „. В приемо - предавателния протокол /част от сключения договор за наем/ било отбелязано единствено като забележка „резервоарът не показва вярно“. След направен оглед и от двете страни договорът бил подписан.

Всеки автомобил, собственост на дружеството, бил снабден с GPS-система за позициониране и дистанционно изключване на запалването на автомобила. По този начин на 05.09.2018 г. от ищцовото дружество било установено движение на наетия автомобил в посока към Република Австрия през Унгария, без да било уведомено, без наемателят да получил предварително съгласие и без необходимите документи за това, в пълно

противоречие с догово***то. Съгласно **чл. 23, т. 7** от Общите условия наемателят **нямал право да напуска границите на Република България** с наетия автомобил, без да е изрично упълномощен за това в отделно пълномощно за управление на МПС извън територията на Република България. Съгласно договорните условия при такъв тип нарушение наемателят дължал **неустойка в размер на 300 евро (триста евро), равняващи се на 586,75 лв.** (петстотин осемдесет и шест лева и седемдесет и пет стотинки), **за всяка държава, през която е минал без позволение.**

Ищцовото дружество сочи, че действало веднага и напълно добросъвестно, като били направени от негова страна няколко неуспешни опита за връзка с наемателя на посочения по договор телефонен номер, след което му било изпратено надлежно уведомление на електронната поща, предоставена от него. На основание **чл. 11 от Общите условия към договора за наем**, ответникът бил уведомен за извършеното нарушение и възможните последващи такси и неустойки във връзка с това. Освен това, бил предупреден, че автомобилът следва да бъде спрян от движение дистанционно, на основание **чл. 12, т. 1** от Общите условия, тъй като била преминала граница на държава, за която не било издадено пълномощно и действията му осъществявали състав на престъпление против собствеността, а именно това по чл. 206 от Наказателния кодекс. Така ищецът сочи, че постъпил добросъвестно и съобразно задълженията си по договора. Въпреки това, ответникът не преустановил действията си, в нарушение на договора, поради което и автомобилът бил спрян чрез задействане на система за **блокиране на двигателя**. В този момент Д. А. Ч. (***) се намирал на територията на **Федерална република Германия**, т.е. бил преминал **трета** държавна граница без позволение, за което съгласно **чл. 23, т. 7** от Общите условия, представляващи неразделна част от Договор за отдаване под наем на автомобил от 03.09.2018 г., дължал заплащането на неустойка общо размер на **900 евро (деветстотин евро), равняващи се на 1760,25 лв.** (хиляда седемстотин и шестдесет лева и двадесет и пет стотинки).

Неустойката пояснява в исковата си молба ищецът, че представлява акцесорно задължение, което става изискуемо при неизпълнение на друго, главно задължение. Фактическият състав, който следвало да се осъществи, за да възникне основание за заплащане на неустойка за неизпълнение на договор включвал следните елементи: наличие на валидно договорно задължение, неизпълнение на задължението, уговорена неустойка. В настоящия случай, за ищеца, безспорно били налице и трите законови предпоставки, с оглед на което и претенцията на ищцовото дружество счита, че се явява основателна. По отношение на размера на ищцовата претенция - в теорията и трайната съдебна практика се приемало, че **неустойката по чл. 92 от ЗЗД обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите** от неизпълнението без да е нужно те да се доказват (така : Решение № 55 от 11.09.2015 г. по т.д. № 58/2014 г., II-ро т.о. ТК на ВКС). В Решение № Т-240 от 11.05.2010 г. по т.д. № 2959/2009 г. на Софийски Апелативен съд било доразвито това схващане, като било казано, че неустойката има обезщетителна функция, като основната ѝ цел е да репарира вредите, причинени от неизпълнението на конкретното

задължение. Макар и основна, тази нейна функция не била единствена. Възникването на задължението за неустойка законодателят не обусловил изцяло от претърпените вреди, като предвидил, че не е необходимо такива да се доказват. Това налагало извода, че освен обезщетителна, неустойката има и обезпечителна и наказателна роля в гражданския и търговския оборот - т.е. тя служела като гаранция за точното изпълнение на поетото задължение под страх от възникване като санкционна последица на задължение за плащане на предварително уговорена сума. Обезпечителната функция на неустойката имала за цел да стимулира реалното изпълнение на поетите с договора задължения, поради което тя се наричала още стимулираща функция. В настоящия случай при сключването на договорите страните не могли да предвидят доколко неизпълнението би довело до настъпването на вреди и какъв точно би бил техният размер. Поради това, размерът на неустойката, уговорена между тях в чл.23, т.7 от Общите условия, бил определен с оглед постигането и на трите ѝ цели, поради което същата не се явявала прекомерно голяма.

Сочи се на следващо място в исковата молба, че на 06.09.2018 г., около 03:00 ч. през нощта било получено обаждане от ответника, с което уведомил за настъпило пътно транспортно произшествие със сериозни щети по наетия автомобил. В този случай и съгласно чл. 23, т. 9 от Общите условия по договора, наемателят нямал право на заместващ автомобил и последният трябвало да бъде върнат във владение на наемодателя, като наемателят бил длъжен да покрие всички разходи по придвижването му до офиса на дружество, което ответникът по настоящия иск не сторил. Междувременно служители в дружеството на ищеца успели да се свържат с пътна помощ в Република Германия, за да може автомобилът да бъде преместен от местоположението му към момента на спиране до безопасен паркинг.

На 06.09.2018 г. автомобилът бил преместен на адрес : *******, която дата можело да счита за дата на връщане на автомобила във владение на „М.“ ЕООД, но това далеч не било в резултат от изпълнение на задълженията от страна на ответника, а поради предприетите от ищеца действия. Колата била изоставена от ответника в много лошо състояние и с приспособено легло в интериорната част на автомобила , поради което не бил подписан приемо-предавателен протокол между страните по договора, фиксиращ часа и датата на връщането му, както и състоянието, в което бил приет. Това обаче, според ищцовото дружество, се дължало изцяло на поведението на ответника, който изоставил автомобила ,без се свърже с ищеца , поради което и последният не следвало да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение.

На 02.10.2018 г. твърди още ищцовото дружество, че бил сключен договор за превоз на автомобила до Република България между ищцовото дружество и „А.“ ООД, като съответно на 11.10.2018 г. автомобилът бил доставен до офиса на „М.“ ЕООД в гр. Варна. Всички разходи във връзка с транспортирането, а именно: репатриране на автомобила и престой на паркинг на територията на Република Германия общо в размер на 1447,33 лв. (хиляда четиристотин четиридесет и седем лева и тридесет и три стотинки) , от които 1230,43 лв. за репатриране на автомобила; 100,53 лв. за паркинг престой и 116,37 лв. за

ползване на кран и помощ при натоварване и за превоз на автомобила от Република Германия до Република България в размер на 2 400 лв. (две хиляди и четиристотин лева), били покрити от ищцовото дружество, което било видно от предоставените фактури, или същите възлизали общо в размер на 3847,33 лв. (три хиляди осемстотин четиридесет и седем лева и тридесет и три стотинки). След огледа на автомобила от служителите на ищеца били установени многобройни щети по л.а.: драскотини по целия корпус, липси на декоративни елементи, изкривени джанти, скъсани гуми, вдлъбнатини по корпуса, щети по интериора на автомобила.

Видно било от сключения договор за наем, че ответникът изрично отказал заплащането на допълнителна такса „пълно покритие“ по чл. 29, т. 1 от Общите условия, която осигурявала покриване на евентуално настъпили щети, поради което и съгласно **чл. 25** от договора ответникът дължал пълно възстановяване на разходите във връзка с отстраняването на вредите по наетия автомобил.

На 28.09.2018 г. ответникът бил уведомен по електронна поща за разходите, направени до момента и за дължимата неустойка, поради нарушение на договорните отношения. Същото електронно писмо съдържало и покана за доброволно плащане на дължимата към посочения момент сума общо в размер на 5607,56 лв. (пет хиляди шестстотин и седем лева и петдесет и шест стотинки), равняваща се на 2867 евро (две хиляди осемстотин шестдесет и седем евро) от която:

- Неустойка общо в размер на 1760,25 лв. (хиляда седемстотин и шестдесет лева и двадесет и пет стотинки) и

- Такса за репатриране на автомобил и престой на паркинг във Федерална Република Германия общо в размер на 1447,33 лв. (хиляда четиристотин четиридесет и седем лева и тридесет и три стотинки) и

- Превоз на автомобила от Федерална Република Германия до Република България в размер на 2 400 лв. (две хиляди и четиристотин лева).

Гореспоменатата покана била изпратена от ищеца по електронен път от отдел обслужване на клиенти с подател *** и адресирана до електронна поща на ответника, а именно ***, което счита ищцовото дружество за надлежно съгласно договорените условия, поради което и поканата се считала за връчена от ищеца на ответника. Сумата не била възстановена от ответника и продължавала да се дължи и до момента на сезиране на РС Варна с исковата молба.

Освен това, заявява още ищцовото дружество, че за извършените впоследствие необходими ремонти на автомобила, след претърпяното пътно транспортно произшествие, настъпило по време, когато лекият автомобил бил предаден за управление на ответника, ищцовото дружество заплатило още общо 744,55 лв. (седемстотин четиридесет и четири лева и петдесет и пет стотинки), от които 184,51 лв. (сто осемдесет и четири лева и петдесет и една стотинки) с ДДС за комплект лагер на главината VKBA 6722 и ABS сензор (на колелото); 87,44 лв. (осемдесет и седем лева и четиридесет и четири стотинки) с ДДС за

задан спирачен диск и задни накладки с датчик; 150 лв. (сто и петдесет лева) с ДДС за авточасти втора употреба - главина; 60 лв. (шестдесет лева) с ДДС за джанта - 1бр.; 262,60 лв. (двеста шестдесет и два лева и шестдесет стотинки) с ДДС за демпферна шайба - 1бр., канален ремък 7РК1973 - 1бр., обтяжна ролка и накладки - комплект, което било видно от представените фактури. Тази сума не била включена в посочената покана, но също се дължала от ответника, тъй като поради поведението на последния, били причинени повредите на предаденото му за управление под наем моторно превозно средство и той следвало да поеме разходите по възстановяването на щетите. С оглед на горното и въведените фактически и правни твърдения за дължимост на претендираните суми и неплащането ѝм от ответника, за ищеца възниквал правният интерес от предявяване на настоящия осъдителен иск, с който ответникът да бъде осъден да заплати дължимите на ищеца суми по Договор за наем на автомобил от 03.09.2018 г.

С оглед на гореизложеното ищцовото дружество е оправило и искането си по см.на чл.127, ал.1, т.5 ГПК :

Да бъде постановено Решение, по силата на което съдът да осъди ответника по делото Д. А. Ч. (***), поданик на ***, роден на ***** г., с постоянен адрес: ***, **да заплати** на ищеца „М.“ ЕООД, с ЕИК: ***, с ЕИК: ***, със седалище град Варна и адрес на управление: ***, представлявано от управителя М. Р. М., **СУМАТА от общо 6 352,13 лв.** (шест хиляди триста петдесет и два лева и тринадесет стотинки), от които: 1 760,25 лв. (хиляда седемстотин и шестдесет лева и двадесет и пет стотинки), представляващи сбора от дължимите неустойки за преминаването с наетия автомобил на три държавни граници без позволение; 3 847,33 лв. (три хиляди осемстотин четиридесет и седем лева и тридесет и три стотинки), представляващи сбора от направените разходи във връзка с репатрирането на автомобила и неговия престой на паркинг на територията на Федерална Република Германия, както и за превоза на същия от Федерална Република Германия до Република България; 744,55 лв. (седемстотин четиридесет и четири лева и петдесет и пет стотинки), представляваща сбора от направените разходи за извършените в България ремонтни работи по автомобила, ведно със **законната лихва** за забава върху горепосочените главници от деня на депозирането на настоящата искова молба в съда - **18.06.2021 год.** до окончателното им изплащане.

Ищецът претендира и разносните в настоящото производство, включително и за адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 127, ал. 4 от ГПК, посочва банкова сметка на ищеца, по която ответникът да изпълни задължението си по така заявените с исковата молба претенции, а именно: Банка: „***“ ЕАД, IB AN: ***: ***, титуляр: „М.“ ЕООД.

В подкрепа на изложените твърдения и искане до съда, ищцовото дружество е направило и доказателствени искания:

В СРОКА по чл.131 ГПК ответникът, чрез надлежно назначеният му **особен представител - адвокат от АК Варна М. М.** е депозирал отговор на исковата молба.

Ответникът намира предявения иск за допустим, но неоснователен , излагайки следните съображения :

Ответникът не оспорва, че между страните по делото е сключен договор за наем на 03.09.2018 г. за период от 14 дни - от 03.09.2018 г. до 18.09.2018 г. срещу наемна цена от 434,76 евро /850.32 лв./. Също така не оспорва и че е получил наетата от него вещ, съгласно приложения по делото Приемо - предавателен протокол / част от сключения договор за наем/.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е **оспорил** исковите претенции по **размер**.

На първо място, действително не отрича особеният процесуален представител на ответника, че съгласно чл. 92 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението , без да е нужно те да се доказват. Ако обаче неустойката е прекалено голяма в сравнение с претърпените вреди или ако е изпълнено неправилно или отчасти , съдът можело да намали нейния размер . В конкретния случай, според адв.М. , била налице хипотезата в която уговорената неустойка е прекомерна и надвишава два пъти уговорения месечен наем на наетата вещ. В тази връзка в отговора на искова молба е извършено позоваване на част от съдебната практика обективизирана в Решение № 73 от 8.4.2016 г. на ВКС по гр.д.№ 5376/2015 г. по описа на Четвърто г.о., ГК и Решение № 215 по т.д. № 967/2011 г. на Второ търговско отделение , ТК и цитираната в последния съдебен акт съдебна практика на ВКС.

Отделно от горното, в отговора на искова молба ответникът подчертава, че наемателят дължи обезщетение, ако не е освободил държането на предоставения му под наем обект /вещ/. Видно било от исковата молба, че ищецът признавал, че за дата на връщане на наетия автомобил във владение на „М.“ ЕООД може да се счита 6.9.2018 г., т.е. преди изтичане на договорения срок - 18.09.2018 г.

На следващо място : от страна на ищеца не било посочено по какъв начин е настъпило ПТП на 6.9.2018 г., кой е виновен за това, има ли вина за това водача на наетия л.а. Неизяснено за ответната страна оставало и обстоятелството как точно настъпило соченото ПТП на дата 06.09.2018 г., при положение, че ищецът твърди че на 05.09.2018 г. сам , дистанционно спрял предоставения автомобил чрез задействане на система за блокиране на двигателя . Неизяснен оставал и въпроса защо ищеца не задействал системата за дистанционно блокиране на двигателя на л.а. веднага, след установяване на първото нарушение на наемателя, т.е. след преминаване на границата на Румъния, а допуснал ответника да премине през територията на още три държави .

С оглед изложеното, ответникът моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

Алтернативно , ако съдът счете, че искът е основателен, ответникът желае размера на претендираната неустойка да бъде намален до размера на наема , който се дължи за съответния период на действие на договора за отдаване под наем на автомобил, а именно за период от 14 дни - от 03.09.2018 г. до 18.09.2018 г.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищцовото дружество представлявано от адвокат И. моли съда да уважи иска, така както е предявен , като претендира и разносните по делото .

В същото съдебно заседание ответникът Д. Ч. , представляван от особения представител , назначен от съда при условията на чл. 47, ал. 6 ГПК - адвокат М. от АК Варна , моли съдът да отхвърли иска , като се позовава на отговора на искова молба. Особеният представител на ответника е заявил и искане да бъде снабден с РКО, като съдът е разпоредил в о.с.з. на 15.12.2023 г. в полза на адв.М. да се издаде РКО за внесения за целта депозит и РКО е издаден .

СЪДЪТ , след запознаване със становищата на страните, на база събраните по делото доказателства , въз основа на приложимия закон, съгласно нормите на чл.235 и чл. 236 ГПК приема за установено и доказано по делото от фактическа и правна страна следното :

Районен съд Варна е сезиран с депозирана на 18.06.2021 г. искова молба , с която ищцовото дружество „ М. „ ЕООД е сезирало съда с обективно , кумулативно съединени осъдителни искове, предявени против ответника Д. Ч. .

С проекта за доклад по делото , обявен от съда за окончателен, без възражения на страните , съдът е извършил правна квалификация на исковете, с които е сезиран, разпределил е доказателствената тежест между страните и отделил фактите и обстоятелствата, за които страните не спорят .

Предявените ОСИ съдът е квалифицирал **по чл. 233, ал.1 изр.2 ЗЗД, чл. 92 ЗЗД.**

По така предявените искове съдът е разпределил тежестта на доказване между страните както следва:Съгласно общото правило на разпределение на доказателствена тежест в гражданския процес - чл.154 ГПК :съдът е указал на страните , че всяка страна следва да установи и докаже фактите и обстоятелствата, въз основа на които черпи за себе си положителни права.

По иска с правно основание чл. 233, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД за обезщетение за имуществени вреди : В тежест на **ищеца** съдът е възложил да докаже наличието на валидно облигационно правоотношение между страните по сключен договор за наем; твърдяното увреждане на имущество на ищеца, както и размера на претендираната сума - разходите за възстановяване на вещта.

Съгласно чл. 233, ал. 1, изр. последно от ЗЗД, съдът е обявил на страните, че до доказване на противното се предполага, че вещта е била приета в добро състояние. В тази връзка в тежест на ответника , съдът е възложил да докаже изпълнение на задължението по договора да върне вещта в добро състояние, както и да опровергае, че виновно е причинил вреди на наемодателя. В тежест на ответника съдът е възложил да докаже , че е заплатил стойността на причинените имуществени вреди по л.а. собственост на ищеца-наемодател .

По иска с правно основание чл. 92 ЗЗД: Съдът е обявил и на двете страни, че съгласно ТР № 7 от 13.11.2014 г. на ВКС по д. № 7/2013 г., ОСГТК , с докладчик съдията

Емил Марков : „ *Не се дължи неустойка за забава по чл. 92, ал. 1 от ЗЗД, когато двустранен договор, който не е за продължително или периодично изпълнение, е развален поради виновно неизпълнение на длъжника. Дължима в такава хипотеза е единствено неустойка за обезщетяване на вреди от неизпълнението поради разваляне - неустойка за разваляне, ако такава е била уговорена.*“

С оглед характера на вземането на неустойка , с доклада по делото съдът е възложил в тежест на **ищеца** да установи и докаже наличието на главно задължение , неговия размер, индивидуализирано в сключения между страните договор за наем , а след това и договорена действителна неустоечна клауза между страните . В тежест на ищеца е възложено да докаже и фактическия състав, на който се позовава за възникване на изискуемостта на паричното вземане за неустойка , момента на възникване на вземането за неустойка и размера на същата.

В тежест на ответника съдът е възложил да ангажира възражения, които имат правоизключващ и или правогосяващ търсеното парично вземане за неустойка .

На следващо място: **по акцесорното искане с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД** за присъждане на законна лихва - считано от датата на подаване на исковата молба върху главните вземания, съдът е възложил в тежест на ищеца да докаже твърдението си , че ответникът е изпаднал в забава, началния момент на забава и наличието на предпоставките визирани в нормата на чл. 86, ал.1 ЗЗД за да бъде търсено заплащане на **законна лихва** както върху сумите представляващи обезщетение за причинени щети по л.а., така и върху неустойката.

В тежест на ответника е възложено да ангажира доказателства които изключват и или погасяват търсеното от ищеца парично вземане за законна лихва и върху двата осъдителни кумулативно, обективно съединени иска.

На последно място : с доклада по делото, съдът запознавайки се с твърденията и на двете страни, на осн. чл. 146, ал. 1 т. 4 ГПК , е обявил за **безспорно** между страните и ненуждаещо се от доказване , че: **между страните по делото е сключен договор за наем на 03.09.2018 г. за период от 14 дни - от 03.09.2018 г. до 18.09.2018 г. срещу наемна цена от 434,76 евро /850.32 лв./ и**

че ответникът е получил наетата от него вещ, съгласно приложения по делото Приемо - предавателен протокол / част от сключения договор за наем /.

При така разпределената тежест на доказване , на база събраните по делото писмени и гласни доказателства, по делото от фактическа страна е установено и доказано наличието на валидна облигационна връзка възникнала между ищцовото дружество и ответника .

Видно от приложения на лист 9 - ти в заве*** копие резервационен ваучер № 090818021 , Д. Ч. от *** е извършил резервация за наем на лек автомобил за дата 03.09.2018 г. , 12:00 ч., с място на наемане на л.а. - Летище Варна и дата и място на връщане - 17.09.2018 г. 12:00ч. - Летище Варна . Депозита при резервацията на наема е бил 100 евро по

карта или 200 евро в брой, вписана наемна цена 354.78 евро , остатък за заплащане 369.56 евро, за излизане в чужбина х 1 - 80 евро , със следната информация за колата : *** + GPS IKMR или подобна , места 2 + 1 , скоростна кутия М , А/С , при включени : платена винетна такса , ДДС , пълно каско , 500 км пробег на ден , застраховка Гражданска отговорност и заместващ автомобил .

Както бе посочено и по -горе , след предварителната резервация , страните по делото - ищцовото дружество и ответника са сключили процесния договор за наем на 03.09.2018 г. за период от 14 дни - от 03.09.2018 г. до 18.09.2018 г. срещу наемна цена от 434,76 евро /850.32 лв./

Факта на сключване на договора не е оспорен, а е и доказан на база приобщеното по делото на лист 10 - ти заве*** за вярност с оригинала копие на наемния договор , подписан от представител на ищцовото дружество и ответника , в който договор е инкорпориран и приемо-предавателен протокол.

Неразделна част от договора са и Общите условия на наемодателя и ищец , при които договорът за наем на лекия автомобил *** с рег. №*** е бил предоставен за временно и възмездно ползване на ответника .

Видно е от договора, че при сключване на същия, ответникът е заплатил 200 евро , като е приел да плати 80.00 евро за излизане на л.а. извън РБ и обща сума за периода на наема от 369.54 евро.

Единствената забележка, която наемателят на л.а. е направил при сключване на договора е вписаната върху договора : „ *Резервоарът не показва вярно* „ .

Видно е от ОУ към договора за наем /л. 10 - ти от делото ,гръб /, че в раздел Четвърти от ОУ в **чл. 23 - 28** са разписани ясно и на разбираем език всички задължения и отговорности на наемателя .

Установено и доказано е по делото, че съгласно надлежно пълномощно / л.11 / ищцовото дружество „М.“ ЕООД е преупълномощило ответника Д. Ч. да управлява на територията на Република РУМЪНИЯ следното собствено на ищцовото дружество моторно превозно средство : лек автомобил *** с рег. №*** с номер на рама *** и номер на двигател *** .Изрично е посочено в цитираното пълномощно , че е валидно само при наличие на оригинал у упълномощения, а нотариален препис или заве*** копие се счита за оригинал , като е вписано още че пълномощното към наемателя е валидно от 03.09.2018 г. до 18.09.2018 г. включително .

Спор по делото обективно липсва затова, че след като ответникът е получил наетата вещ , в нарушение на договора за наем, Общите условия и изричното пълномощно даващо му право да управлява наетия автомобил извън РБ, но само на територията на Република Румъния , не е изпълнил задълженията си по договора за наем, което е наложило предприемане на съответните действия от страна на служители на ищеца по установяване на местонахождението на наетата вещ и извършване на разходи за връщане на вещта на територията на РБ , а след това и за възстановяване на щетите по л.а.

Установява се по делото от приобщеното по делото на лист 28 - ми ел. писмо /превод от английски на български език / че на 28 септември 2018 г. / петък / в 14 :53 ч. от отдел обслужване на клиенти на *** до г- н Ч. е било изготвено и изпратено ел. писмо , с което същият е уведомен , че с действията по време на периода на наем от 03.09.2018 г. на *** с рег. № *** е нарушил Общите условия на договора за наем , поради което е и изцяло отговорен за претърпените от ищцовото дружество вреди . Със същото ел.писмо на отв.Ч. е било напомнено, че няма платена така „ Full protection „ и съгласно Общите условия за наемане , носи отговорност за пълната сума на щетите и пропуснатите ползи . Към дата 27.09.2018 г. в цитираното писмо ищцовото дружество е информирало ответника, че разходите възлизат на 2757.10 евро / 5392.42 лв. , които не включват разходите за ремонт , които предстояли да бъдат сторени и пропуснатите ползи за дните, през които превозното средство не е налично за наемане . Посочено е в тази връзка, че ответникът ще бъде допълнително уведомен за окончателната сума , която ще трябва да заплати , веднага , щом станалите разходи бъдат определени. На последно място, с посоченото ел.писмо отв. Ч. е бил уведомен, че ако не поеме отговорност да неговите действия и не заплати пълната сума на щетите и пропуснатите ползи срещу него ще бъдат предприети следните действия :1. Подаване на оплакване срещу него в полицията , подвеждане под наказателна отговорност за незаконно обсебване на МПС и напускане на територията на РБ с него , без да има право на това. 2.Завеждане на дело срещу него пред българския съд за присъждане на всички дължими от него суми , в който случай ответникът ще следва да заплати всички държавни и съдебни такси , а също и адвокатско възнаграждение .

Липсват твърдения от страна на ответника, представляван от особения му представител , затова в периода от 29.09.2018 г. до края на съдебното дирене пред настоящата инстанция , ответникът Ч. да е предприел каквито и да е действия свързани с предложеното на 28.09.2018 г.от страна на „М.“ ЕООД доброволно и извънсъдебно споразумение и / или заплащане на част или цялата искова сума.

Установено и доказано , на база на събраните писмени доказателства по делото, снимковия материал , допуснатите в полза на ищцовата страна гласни доказателства , а и заключението на вещото лице Ал.В. по приета и неоспорена от страните съдебно - автотехническа експертиза , че твърденията на ищцовото дружество затова, че ответникът в нарушение на договора за наем и клаузата на чл. 23, т. 7 от Общите условия към договора за наем, знаейки, че има право да управлява наетия автомобил само на територията на РБ и Румъния, е напуснал територията на РБ с автомобила, преминал границата на Р.Румъния, към 05.09.2018 г. се движел в посока Република Австрия през Унгария и на 06.09.2018 г. около 3:00 ч. през нощта уведомил представител на ищеца за настъпило ПТП със сериозни щети по наетия л.а. на територията на Р.Германия .

Установено и доказано е от писмените и гласни доказателства, че на 06.09.2018 г. л.а. е бил преместен от служители на пътна помощ в Р.Германия на адрес *** , т.к. колата била изоставена от ответника в много лошо състояние и с видимо и на снимковия материал приспособено легло в самия автомобил .

Доказано съдът намира и твърдението на ищцовото дружество, че на 02.10.2018 г. бил сключен договор за превоз на автомобила до Република България между ищцовото дружество и „А.“ ООД, а на 11.10.2018 г. автомобилът бил доставен до офиса на „М.“ ЕООД в гр. Варна.

Съвкупния и поотделен анализ на писмените доказателства : (представените от ищеца заверени за вярност с оригинала копия на фактура, издадена на 6.09.2018 г. от ***; разписка-престой от 2.10.2018 г. и разписка - ползване на кран и помощ при натоварване от 2.10.2018 г. от „*** „,- на немски език, ведно с превод на български; товарителница от 02.10.2018 г.; фактура № *****/21.10.2018 г.; фактура № 0000000223/24.10.2018 г.; фактура № 0000000682/22.10.2018 г.; фактура № 7053182337/30.10.2018 г. по протокол съгласно договор за доставка № 1054031044 от 19.10.2018 г.; фактура № 0007016262/19.11.2018 г. по приемо-предавателен протокол за даване на стока № SR001084987/31.10.2018 г.; фактура № 000004026/09.08.2018 г.; **снимки** на щетите по автомобила; кореспонденция по електронна поща; фактура № 1592/27.11.2018 г.; приемо - предавателен протокол № BGPDL140627206/01.09.2018 г.; фактура № 1400213556/08.09.2018) , гласните доказателства допуснати в полза на ищцовото дружество и заклучението по неоспорената от страните САТЕ изготвена от вещото лице Ал.В., налагат еднозначния извод, че именно поради поведението на ответника Ч. наетия л.а. не е ползван съгласно договора за наем, а и в нарушение на договора за наем ответникът самоволно е напуснал територията на Р.Румъния , като е преминал три държавни граници , претърпял ПТП на 6.9.2018 г. на територията на Р.Германия, уведомил едва след ПТП -то ищцовото дружество за пътното произшествие и след това изоставил лекия автомобил , без повече да се свърже по какъвто и да начин с ищцовото дружество . Именно с действията си влизащи в разрез със самия договор за наем, нормите на чл.233 ЗЗД , ответникът е причинил и щети по л.а., описани от ищеца в исковата молба, доказани и по основание и по размер, които ищцовото дружество е поправило .

Уврежданията по наетия автомобил, част от които ,както сочи и авто -експерта, видими и на представения по делото снимков материал (лагер на главина, комплект АБС сензор спирачен диск заден, накладки задни , главина задна, джанта, шайба демпферна , ремък пистов , ролка обтяжна , обтегач, накладки комплект , лайсна заден десет панел, лайсна заден панел среден, праг десен, маншон , скоростен лост , седалка предна лява , гума Kleber Transpro 225/65R16C),са вписани в раздел Четвърти от САТЕ т.1 -общо 19 детайла.

Съгласно заключението на в.л.Ал.В. по САТЕ , дадено въз основа на целия събран по делото писмен доказателствен материал , подробните констатации в раздел Четвърти т.1 и т.2 от САТЕ, общата стойност на ремонта на л.а., с оглед възстановяване на повредите по него възлиза на 2 121.46 лв., общата стойност на щетите, причинни на л.а., без разходите за труд възлиза на 2 210.26 лв., общият размер на разходите за вдигане и преместване от мястото на ПТП / изоставяне на л.а. / от ответника, престой и превозването му до офис на ищеца в РБ възлиза на 3847.33 лв.

По същество на спора, **т.5 от САТЕ**, в.л. Ал.В. дава заключение , че извършените

действия и изплатените от ищеца разходи се явяват необходими и съответстват от техническа гледна точка на нуждите за преместване от мястото на ПТП /изоставянето на л.а. от ответника , превозването му до офис на ищеца в България и за отстраняване на щетите по процесния автомобил , като са използвани резервни части от алтернативен производител и употребявани такива .

Описаната по -горе фактическа обстановка по делото е доказана не само на база писмените доказателства и заключението на в.л.В., но и на база събраните по делото **гласни доказателства**.

Съдът е допуснал събирането на гласни доказателства в полза на ищцовото дружество чрез разпит двама свидетели при режим на довеждане за следните обстоятелства: първият свидетел - за обстоятелствата кога, кой, къде и как е предал процесният лек автомобил от името на ищеца на ответника, в какво състояние е бил, кой и как го е тествал и проверил, имало ли е някакви възражения от страна на ответника относно състоянието му, както и относно условията за ползване; вторият свидетел - за обстоятелствата кой, кога, как и къде е установил движението, маршрута и местонахождението на автомобила, как е организирано неговото връщане и от кого; в какво състояние, къде и от кого е намерен автомобила и в какво състояние е върнат; кой и какъв ремонт е предприел.

По същество на спора показанията на свидетелите Ст.В. и В.Г. напълно кореспондират с целия събран по делото доказателствен материал и преповтарят изложеното от ищцовото дружество в обстоятелствената част на исковата молба .В тази връзка съдът се спира на основните правно - релевантни факти и обстоятелства, изяснени напълно и чрез гласните доказателства :

Воденият от ищцовата стана свидетел **С. А. В.**, дава показания пред съда , от които се установява, че към 2018 г. работел в „М.“ ЕООД като продавач-консултант, основно в офиса на „М.“ ЕООД, в центъра на ***, а понякога, когато имало натоварен сезон, и на Летище Варна.Св.В. сочи, че дал на господин Ч. кола под наем, т.к. ответникът бил клиент на „М.“ ЕООД, обслужил го , както било обяснено по договор, като служител на *** и дал кола под наем на този човек. За самия случай свидетелят не отрича , че не помни ответника като визия, но се сеща, че този клиент бил „малко по-особен с гласа“.Според свидетеля ответникът имал някакъв онкологичен проблем или някакъв друг. В тази връзка и свидетелят твърди, че за първи път говорел с такъв човек с особеност в гласа, описана като *„с някаква специална метална, като микрофон, като Стивън Хокинг, разговаря със специален микрофон“*.

От договора, св.В. сочи пред съда, че разбрал, че това е било 2018 г. , като свидетелят видял ответника само веднъж - когато му дал колата .

По същество в показанията си св.В. обяснява принципа на работа в ищцовото дружество по отдаване на леки автомобили под наем, необходимите разяснения които се извършват към клиентите.

При предявяване на свидетеля на приобщените по делото писмени доказателства: под

номер 2 - резервационния ваучер, под номер 3 - договора за наем, под номер 4 - пълномощното (л. 9 -11 от делото) св.В. е потвърдил , че това е резервацията и пълномощното и той съставил договора с ответника.Технически клиентът , сочи свидетеля , че нямал забележки към състоянието на колата, освен козметически забележки по брендировка- драскотини.Клиентът бил наясно, че можел да кара автомобила в България и също така може да кара автомобила само в Румъния, защото имал пълномощно само за Румъния, без други държави, това било обяснено и отбелязано в договора, че излизането в чужбина е само за Румъния. Свидетелят твърди , че разяснил на ответника последиците като допълнително начислени суми, защото през цялото време комуникирали на английски език и за да разбере клиентът, свидетелят му посочил на английски език, пълномощното - също било двуезично, казал му, както прави всеки път, че може да напуска България само за Румъния, така както било посочено е в пълномощното. Твърди се от свидетеля В., че ответникът разбрал това което свидетелят му обяснил и когато взел ключовете и документите, запалил колата, тръгнал си и казал: *„Благодаря, довиждане“*. На конкретно поставен въпрос от адв.М. свидетелят е отговор , че по принцип дистанционно спиране на автомобила не касае работата на отдела в който е работел свидетеля към 2018 г., имало си отделни хора, които отговаряли за това нещо.

Вторият воден от ищцовата страна свидетел В. Р. Г., подробно и хронологично , в пълен унисон със събраните по делото писмени доказателства, обяснява кога, как, при какви обстоятелства било установено , че ответникът е напуснал територията на РБ с наетия автомобил, опитите на служителите на ищеца да се свържат с ответника, получаването на информация по телефон от самия ответник затова, че претърпял ПТП на територията на Р.Германия и действията на служители на ищеца по установяване на точното местоположение на л.а. на територията на Р.Германия , връщане на автомобила от Р.Германия до офис на ищеца в Р.България , вида в който е върнато превозното средство, констатираните щети по автомобила , а и извършени разходи по транспортиране и отремонтване на л.а.

От показанията на св.Г. е видно, че свидетелят към 2018 г. работил на позиция „Мениджър Екип“, при ищеца и изпълнявал всякакви спомагателни задачи към рентакарската дейност, по-специфични, свързани с логистика, свързани с решаване на проблемни случаи, към отдел „Контрол“, който има във фирмата.

Всички автомобили на ищеца, сочи свидетеля, че били оборудвани с GPS устройства за проследяване и една от задачите, които имали служителите в отдел „Контрол“, била да следят за нотификации, които софтуерът изпраща към отдела, като например за рисков шофиране, с прекалено висока скорост, или ако се напуска територията на страната, се получавало такова известие.

Свидетелят Г., също като св.В., твърди че помни случая с ответника, т.к. този случай бил доста специфичен . Спомня си , че го били уведомили , че този клиент напуснал РБ, че си платил за Румъния, но всъщност пътувал по - на запад. По този повод прегледали какъв е клиента- той бил възрастен човек, с визия на слаб, възрастен , със някакъв здравословен

проблем, при което и служителите на ищеца преценили , че не прави измама и не представлява криминален случай, поради което взели решение първо да се свържат с него и да разберат за намеренията му .

Обичайна била практиката при ищеца, твърди свидетеля , била като видят , че някой напуска страната, да бъде уведомен затова и да бъде приканен да си плати таксата , т.к. имало хора които решавали да си спестят умишлено тази такса.

В конкретния случай колеги на свидетеля правили опит да се свържат с клиента и по телефон и по имейл , но не се стигнало до обратна връзка, поради което и от страна на служителите на ищеца били предприети действия по спиране на процесния автомобил. В тази връзка свидетеля е пояснил, че във всеки от автомобилите на ищеца отдавани под наем има тракери - проследяващо устройство, което се закача някъде по електрическата система на автомобила, за да взема ток, за да се хранва и отделно, за да може, ако му се подаде команда, с телефон, да спре автомобила, този тракер да прекъсне горивната помпа, като прекъсването можело да стане само и единствено ако автомобила не е в движение .

Св.Г. е обяснил, че пуснали команда, след като не можали да се свържат с ответника неколкратно, нямало отговор нито на имейлите, нито на обажданията, пуснали команда да бъде спрян автомобилът, като гледали, че той се движел по някакви аутобани и очаквали в някакъв момент просто да спре, да зареди гориво или да спре някъде да почива и така да не може да тръгне автомобилът, но поради някаква причина тази команда не сработила. На опитите на служителите на ищеца да се свържат с ответника, твърди св.Г., че ответникът просто не ѝм отговарял и не можели да го спрат, но виждали как се движи на някъде и в един момент колега от София ги уведомил , че получил обаждане от вечерта, след като станало ясно, че св.Г. трябва да давам показания. По този повод, обяснява свидетелят , че прегледал записите, които имали при ищеца, към конкретната резервация , като констатирал, че ответникът звънял около 2-3 ч. през нощта на дежурния ѝм телефон в София , който работел 24 ч. и негов колега от София приел обаждането. От своя страна и колегата на свидетеля от София видял , че имало развитие с тази резервация, че св.Г. и негови колеги се опитвали да се свържат с клиента за да го уведомят, че не може да пътува в чужбина. Това което било описано към резервацията било , че клиентът звъннал и казал, че претърпял някакъв инцидент, автомобилът не можел да се движи и че искал да му се съдейства по някакъв начин. Колега на св.Г. , от София , обяснил на ответника, че виждал, че ответника всъщност няма право въобще да се намира в Германия и че са правили опити да се свържат с него и че при всички положения ще трябва да си заплати разходи във връзка с този случай, дори да му пратят нещо като някакъв съпорт и това бил начинът, по който от страна на ищеца успели да направят някаква връзка с клиента. На следващия ден , сочи св.Г., че колега от София му се обадил, тъй като св.Г. отговарял и за такъв тип логистика и проблемни случаи в чужбина, като му казал какво говорил с клиента и че знае, че там трябвало да репатрират автомобила. Проверили пак по местонахождението ,по тракер, къде се намира колата и видяли, че се намира на *паркинг на пътна помощ - някаква пътна помощ*, и с информацията, която намерили от интернет, се свързали със *фирмата*, на чийто

паркинг се намирал автомобилът. Там разговаряли в какво състояние е автомобилът, за да знаят как може да си го приберат обратно, като били уведомени изрично, че за им бъде предаден автомобила, първо ще трябвало да си платят *разходите* за репатрирането, плюс някаква цена на ден, в зависимост от това на коя дата ще вземат автомобила, цена за паркинг. Св.Г. сочи, че при този разговор разбрали, че ключове и документи са на паркинга на пътната помощ в Германия, т.е. били оставени заедно с буса, след което и свидетелят започнал да уговаря транспортна фирма, с която да си придвижат вече автомобила към България.

От останалата част на показанията на св.Г. се установява, че автомобила бил докаран до България, в РБ договорили един мотокар, с който да може да се свали самият бус от пътната помощ, като св.Г. присъствал при самото пристигане на автомобила в България, лично го снимал, лично уговарял този мотокар и тази транспортна фирма и правил снимки, които даже сега, преди разрита, си прегледал.

На последно място, в разпита си пред съда, при предявяване на снимковия материал по делото (-л. 23-27 от делото) и на писмените доказателства приобщени на л. 12-30 от делото, свидетелят посочва и потвърждава състоянието в което е бил автомобила, след като отв.Ч. го изоставил в Р.Германия и всяко едно действие и разход сторен от ищеца за връщането на автомобила в РБ и отремонтване на щетите по същия.

При така изложеното по-горе от фактическа страна, съдът на база съвкупния и поотделен анализ на събраните по делото доказателства, извежда следните ПРАВНИ ИЗВОДИ :

Предявените при условията на обективно, кумулативно съединяване осъдителни искове с обща цена от 6 352.13 лв., с правни основания чл. 233, ал.1 изречение 2 -ро ЗЗД, чл. 92 ЗЗД и акцесорното искане с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД за присъждане на законна лихва върху главните вземания, считано от подаване на исковата молба в съда, до окончателното изплащане на вземането, настоящият съдебен първоинстанционен състав намира за процесуално допустими и доказани по основание и размер.

Кредитираните от съда писмени и гласни доказателства и заключението по допуснатата САТЕ обосновават извод, че страните по спора са встъпили във валидна облигационна връзка на дата 03.09.2018 г., по силата на действителен договор за наем, сключен при действието на Общите условия на ищеца за отдаване под наем на леки автомобили.

Съгласно нормата на чл. 232 ЗЗД : Наемателят е длъжен да си служи с вещта за определеното в договора ползуване, а при липса на такова - съгласно предназначението ѝ. Той е длъжен да плаща наемната цена и разходите, свързани с ползуването на вещта.

В чл.233, ал.1 ЗЗД изрично е посочено, че наемателят е длъжен да върне вещта, както и че дължи обезщетение за вредите, причинени през време на ползуването от вещта, освен ако докаже, че те се дължат на причина, за която той не отговоря. Съгласно чл. 233, ал.1, изречение второ ЗЗД : Наемателят дължи обезщетение и за вредите, причинени от лица от

неговото домакинство или от неговите пренаематели. До доказване на противното се предполага, че вещта е била приета в добро състояние (изречение трето). В чл.233, ал.2 ЗЗД е разписано нормативно задължението на наемателя да съобщи незабавно на наемодателя за повредите и посегателствата, извършени върху наетата вещ.

Спор по делото няма, че договора за наем е сключен на посочената в исковата молба дата и при договорените между страните условия, както и че наемателя не е върнал вещта. Договора за наем като реален договор, при доказано изпълнение на задължението на наемодателя да предостави на наемателя исправна вещ за временно, възмездно ползване, води до възникване на задължение на наемателя да върне обратно вещта. В настоящия случай, ответникът не само че не е върнал на наемодателя вещта, но в нарушение не само на гражданския закон, осъществявайки действия покриващи състава на престъпление от общ характер - обсебване по чл.206 НК е напуснал с наетия л.а. страната ни, преминал три държавни граници, излизайки от територията на Р.Румъния и едва след като претърпял инцидент с наетата вещ на територията на Р.Германия е потърсил за съдействие представител на наемодателя по телефон, след което и изоставил л.а.

Горепосочените действия на отв.Ч. обуславят извод за неизпълнение на задължението му да върне в срок - т.е. до 17.09.2018 г. наетия автомобил, поради което и съгласно договора, общите условия към договора и чл.233, ал.1 ЗЗД дължи заплащане на наемодателя на разходите за репатриране на л.а., престоя на паркинг на територията на Р.Германия и за превоза на МПС от Р.Германия до РБ, ведно със направените от ищцовото дружество разходи за извършените на територията на РБ ремонтни дейности по отстраняване на щетите по л.а. Сумата от 3847.33 лв. и сумата от 744.55 лв. представляващи извършените от ищцовата страна разходи за да може ищецът да върне на територията на страната ни собствения си л.а. и за отремонтиране на увредените детайли и части по л.а. представляват две от заявените от общо три главни осъдителни претенции от ищеца, които са напълно доказани и по основания и размер на база целия събран по делото доказателствен материал.

Липсват каквито и да е възражения и или твърдения от страна на ответника, представляван от особения му представител, които да променят извода на съда за пълна основателност и доказаност на осъдителния иск с правно осн. чл.233, ал.1 изр.2 -ро ЗЗД, поради което и съдът уважава иска, така както е заявен и за сумите 847.33 лв. и сумата от 744.55 лв.

По отношение на претенцията за **неустойка**, в претендирания размер :

Съгласно чл.92 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Изречение 2 -ро на чл. 92, ал.1 ЗЗД дава възможност на кредитора да търси обезщетение и за по-големи вреди.

В чл. 92, ал.2 ЗЗД е предвидена и възможността съдът да намали размера на неустойката, ако същата е прекомерно голяма в сравнение с претърпените вреди или ако задължението е изпълнено неправилно или отчасти.

Претенцията на ищеца за неустойка е в размер на 1 760.25 лв. - сбор от дължимите се неустойки за преминаването с наетия автомобил на три държавни граници.

Видно от договора за наем и общите условия към договора за наем, още към датата на сключване на договора - 3.9.2018 г. ответникът е приел договорните клаузи и общите условия. Съгласно чл. 28 от ОУ наемателят дължи обезщетения и неустойки по официален ценоразпис на ищцовото дружество наличен при наемодателя във всеки офис и обявен на вписаната в чл.28 ОУ интернет страница.

Неустойката която ищецът претендира е във фиксиран размер 900 евро - за преминаването на наемателя с наетия автомобил през три държавни граници. За всяка отделна страна, границата на която наемателя е преминал съгласно чл. 23, т.7 от ОУ към договора наемателят е разписано, че дължи неустойка от 300 евро. Елементарно пресметнато и от съда за преминатите от ответника без да има право три държавни граници на осн. чл. 92 ЗЗД и чл. 23 т. 7 от ОУ към договора за наем ответникът дължи на ищеца неустойка $3 \times 300 = 900$ евро. (1760.25 лв.).

Така договорената неустойка съдът намира, че е действителна и не излиза извън присъщите ѝ функции, а възражението на ответника чрез особения му представител за прекомерност на неустойката - неоснователно.

Според съда, в конкретния спор, по делото са доказани всички предпоставки за дължимост на вземането за неустойка: действителна договорна наемна облигационна връзка между страните, главно неизпълнено договорно задължение от ответника и действителна клауза на чл. 23 т. 7 от ОУ към договора за наем.

Съдебната практика, обективирана в **Решение № 148/25.02.2020г., постановено от ВКС, Второ т.о., ТК, с докладчик съдията Ваня Алексиева, постановено по чл.290 ГПК по т.д. № 219/2018 г.**, дава отговор на въпроса основателно ли е възражението на ответника за прекомерност на неустойката.

В цитираното вече Решение 148/25.02.2020г., съставът на Второ т.о., е препратил към задължителната практика на **ВКС, обективирана в т.3 на Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г., по тълк.дело № 1/2009 г. на ОСТК** на ВКС: „нищожна, поради накърняване на добрите нрави е само клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции, като преценката за нищожност се прави **за всеки конкретен** случай към момента на сключване на договора. „

На второ място, в мотивите си ВКС препраща и към „непротиворечивата **казуална практика** на ВКС, обективирана в постановените по реда на чл.290 ГПК решения: № 49 от 27.05.2012 г., по т.д.№16/11 г. на II т.о.; № 298 от 31.10.2013 г., по т.д. № 1312 /2012 г. на IV г.о.; № 16 от 16. 06.2009 г., по т.д.№ 430/2008 г. на II т.о.; № 74 от 21. 06.2011 г., по гр.д.№ 541/ 2010 г. на IV г.о. и мн.др., част от която цитирана и от касатора. Според същата, **нищожна поради противоречие с добрите нрави е договорна мораторна неустойка, която е несъизмеримо висока с очакваните за кредитора вреди от забавеното изпълнение и нарушава принципа за справедливост в гражданските и търговски**

спорове. „

В настоящия случай, ищецът търси неустойка която е във фиксиран размер и не е прекомерна ,поради което неустоечната клауза е действителна , а не нищожна на осн. чл.26,ал.1 пр.3 ЗЗД, в какъвто смисъл е инвокираното от ответника защитно възражение за нищожност.

Предвид характера на договора, към датата на сключването му , при договорен наем от 369.54 евро / л. 10 - ти - договора за наем от 03.09.2018 г. / , размера на неустойката по чл. 23, т. 7 от ОУ е бил фиксиран като 300 евро -в случай на преминаване на наемателя с наетия л.а. на една държавна граница без разрешение - т.е. размера на неустойката в конкретния случай се оказва и по - нисък от наемната цена.

Определено според съда , към датата на сключване на договора ищецът не е могъл да предполага дори дали наемателя ще бъде изправна страна по договора и дали ще върне наетия л.а. в посочения срок , поради което и договорената между страните и разписана в чл.23 , т. 7 от ОУ неустойка има обезпечителен , санкционен и обезщетителен характер и не излиза извън трите си присъщи законови функции,което я прави от една страна действителна , а от друга задължението на ответника за плащане на неустойката от общо 900 евро доказано и по основание и размер.

Въз основа на гореизложените мотиви, съдът уважава изцяло и претенцията на ищеца за неустойка .

С оглед изхода по спора по главните искове, съдът уважава и акцесорното искане на ищцовото дружество за присъждане на законна лихва върху главните парични вземания , начиная от датата на сезиране на съда и до окончателното изплащане на вземането .Трайна е съдебната практика, че исковата молба има характер на покана , поради което и при липса на каквито и да е доказателства ответникът да е преустановил забавата в която е изпаднал, дължи и законна лихва върху главниците , съгласно чл. 86 ал.1 ЗЗД от датата на постъпване на исковата молба в съда.

Изхода на спора обуславя и приложението на нормата на чл. 78, ал.1 ГПК - уважаване на искането на ищцовото дружество за присъждане на сторените по делото съдебно - деловодни разноски .

Видно от неоспорения от ответника списък по чл. 80 ГПК, приобщен по делото на л. 285 - ти , ищецът е сторил общо 13 разхода на стойност общо 4015.51 лв.(четири хиляди и петнадесет лева и петдесет и една стотинки -сбора от платени държавни такси и депозити и адвокатски хонорар).Всеки един от вписаните в списъка по чл. 80 ГПК разходи е доказан по делото и по основание и размер, поради което и съдът присъжда в полза на ищеца и в тежест на ответника сторените от ищеца разноски по делото , в пълен размер .

Воден от горното , съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника **Д. А. Ч. (***)**, поданик на ***, роден на ***** г., с паспорт № 546727042, издаден във ***, с постоянен адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ на ищцовото дружество „М.“ ЕООД, с ЕИК: ***,** със седалище и адрес на управление: *** представлявано от управителя М. Р. М., чрез процесуален представител - адвокат С. С. А., съдружник в ***, със съдебен адрес ***, **СУМАТА от общо 6 352,13 лв.** (шест хиляди триста петдесет и два лева и тринадесет стотинки), от които: 1 760,25 лв. (хиляда седемстотин и шестдесет лева и двадесет и пет стотинки), представляващи сбора от дължимите неустойки за преминаването с наетия автомобил на три държавни граници без позволение; 3 847,33 лв. (три хиляди осемстотин четиридесет и седем лева и тридесет и три стотинки), представляващи сбора от направените разходи във връзка с репатрирането на автомобила и неговия престой на паркинг на територията на Федерална Република Германия, както и за превоза на същия от Федерална Република Германия до Република България; 744,55 лв. (седемстотин четиридесет и четири лева и петдесет и пет стотинки), представляваща сбора от направените разходи за извършените в България ремонтни работи по автомобила, ведно със **законната лихва** за забава върху горепосочените главници от деня на депозирането на настоящата искова молба в съда - **18.06.2021 год.** до окончателното им изплащане, на основание **чл. 233, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД, чл. 92 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД.**

Съгласно чл.127 , ал.4 от ГПК, ответникът може да изпълни задължението си по така заявените с исквата молба претенции, като плати присъдените парични вземания по банков път, по банкова сметка посочена от ищеца , а именно: б.см. водена при Банка: „****“ ЕАД , IB AN: ***: ***, титуляр: „М.“ ЕООД.

ОСЪЖДА ответника **Д. А. Ч. (***)**, поданик на ***, роден на ***** г., с паспорт № 546727042, издаден във ***, с постоянен адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ на ищцовото дружество „М.“ ЕООД, с ЕИК: ***,** със седалище и адрес на управление: *** представлявано от управителя М. Р. М., чрез процесуален представител - адвокат С. С. А., съдружник в ***, със съдебен адрес ***, **СУМАТА от общо 4015.51 лв.**(четири хиляди и петнадесет лева и петдесет и една стотинки) - сторените от ищцовото дружество пред настоящата инстанция съдебно -деловодни разноски, **на основание чл. 78, ал.1 ГПК .**

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано от страните с въззивна жалба , в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа, пред Окръжен съд Варна.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните по делото , чрез процесуалните ѝм представители .

Съдия при Районен съд – Варна: _____